

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: **I. S.**
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2017, č. j. OAM-160/LE-B02-
ZA04-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR) byla zkrácena na svých právech. Uvedla, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a dále ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
3. V doplnění žaloby žalobkyně namítala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci žalovaným a s tím související chybnou analýzu již prožitého pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Citovala ustanovení § 12 písm. b) a § 2 odst. 6 zákona o azylu k definici pronásledování. V návaznosti na odůvodněnou obavu z pronásledování zdůraznila, že po rozvodu ji bývalý manžel bil a vyhrožoval jí. Uvedla, že bývalý manžel i jeho rodina jsou napojeni na mafii, a proto se obává svého návratu do Ruské federace a pokračujícího pronásledování z jejich strany. Dále uvedla, že v zemi jejího původu je mafie efektivně propojena se státní správou, čímž dochází ke kontrole fungování státu ze strany soukromých osob. Žalobkyně má odůvodněný strach z pronásledování vzhledem k tomu, že podléhá kontrole mafii a nefungujícímu státnímu aparátu v Ruské federaci. O propojení mafie a její kontrolou nad územím společně se státními složkami pak hovoří i mezinárodní zprávy a reporty.
4. Žalobkyně pokračovala, že na výše uvedené navazuje otázka o dostatečnosti poskytnuté ochrany před vážnou újmou ze strany státu, kam má být navracena. Citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu k posuzování ochrany v zemi původu (konkrétně jeho rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57). Uvedla, že ve správním řízení poukázala na neschopnost Ruské federace zabezpečit odpovídajícím způsobem ochranu a na zkorumpovanost policie, žalovaný se však s uvedenou skutečností dostatečně nevypořádal. Dále citovala judikaturu Nejvyššího správního soudu k otázkám věrohodné výpovědi a hodnocení důkazů.
5. V další části žaloby namítala nedostatečné odůvodnění rozhodnutí z hlediska možnosti udělení doplňkové ochrany. Po citaci ustanovení § 14a zákona o azylu dále odkázala na judikaturu Nejvyššího správního soudu k definici původců pronásledování a vážné újmy. V návaznosti na to uvedla, že v případě návratu do Ruské federace by jí hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ze strany soukromých osob. Poukázala na skutečnost, že v případě návratu jí hrozí vážná újma vzhledem k otevřeným výhrůžkám ze strany bývalého manžela, který ji napadl a zbil a rovněž jeho rodiny, která je napojená na mafii, přičemž nemůže očekávat ochranu ze strany svého domovského státu. Má za to, že žalovaný neprokázal, že by Ruská federace byla považována za bezpečnou zemi, ve které by byla zabezpečena fungující adekvátní ochrana. Dále má za to, že žalovaný měl zhodnotit okolnosti jejího případu v souvislosti s možností udělení jí humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval.

7. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Uvedl, že z žaloby není zřejmé, z čeho žalobkyně vyvozuje rozpor s citovanými ustanoveními správního řádu a zákona o azylu, žalobní námitky jsou pouze v rovině obecného nesouhlasu s napadeným rozhodnutím. Žalobkyně stručně shrnula, co již uvedla v průběhu správního řízení (že se obává útoků svého bývalého manžela napojeného na mafii), avšak neuvádí, v čem spočívají důvodné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, či které rozhodné okolnosti pro spolehlivé zjištění skutkového stavu správní orgán nezjistil. Žalovaný je přesvědčen, že dokazování provedl podrobně a úplně a že se zabýval všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon. Uvedl, že žalobní námitky představují pouze citaci zákonných ustanovení a citaci z příslušné judikatury bez návaznosti na případ žalobkyně. Jediná konkrétní žalobní námitka se týká obavy z jejího bývalého manžela, ale žalobkyně již dále nevysvětluje, v čem správní orgán pochybil, když tuto obavu ve svém rozhodnutí zhodnotil jako azylově irelevantní. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž podrobně na stranách 3 a 4 srozumitelně vysvětlil, proč není možné žalobkyni z jí uváděných důvodů poskytnout azyl podle ustanovení § 12 zákona o azylu. Rovněž se řádně vypořádal i s nemožností poskytnout jí humanitární azyl podle ustanovení § 14 zákona o azylu, když v souladu se zákonem učinil na straně 5 správní úvahu, dle které důvody zvláštního zřetele hodné v případě žalobkyně neshledal. Stejně tak neshledal ani žádné azylově relevantní důvody pro možnost udělit jí doplňkovou ochranu podle ustanovení § 14a zákona o azylu, což rovněž řádně a podrobně zdůvodnil na straně 6 napadeného rozhodnutí.
8. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly nasvědčovat možnosti vzniku skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu. Zmiňovala se pouze o potížích se svým manželem, se kterým se rozvedla již v roce 1997 a od té doby několikrát vycestovala ze své vlasti a vždy se do ní i vrátila a nikdy předtím se možného obnovení sporů s bývalým manželem neobávala. Vážnou obavu najednou shledává až nyní, po téměř 20 letech, a to poté, co přestala doufat v legalizaci svého pobytu prostřednictvím sňatku a bylo vydáno rozhodnutí o jejím vyhoštění. Závěrem žalovaný odkázal na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně posuzování účelových žádostí o mezinárodní ochranu s cílem legalizace pobytu namísto řešení pobytové situace prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Krajský soud dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
10. Ze správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti.
11. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 2. 11. 2016, doplněné dne 4. 11. 2016, a v rámci pohovoru provedeného dne 22. 11. 2016, žalobkyně uvedla, že má ruskou národnost i státní příslušnost, je ateistka, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Vyloučila

potíže se státními orgány své vlasti. Je rozvedená (od roku 1997). Ve vlasti má syna a dceru, není s nimi v kontaktu. Naposledy bydlela v Petrohradu. Do České republiky přicestovala asi dne 20. 12. 2015 (měla italské turistické vízum) a již zde zůstala. V minulosti byla několikrát v Polsku a měla i roční turistické schengenské vízum, na jehož základě cestovala po různých státech Evropské unie, jako turistka viděla celou Evropu. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z několika důvodů. Prvním důvodem je její manžel, s nímž je sice již 19 let rozvedena, ale stále trvá jeho nenávist vůči ní, vyhrožuje jí zabitím. Druhým důvodem je její nespokojenost s obecnou situací v Ruské federaci, panující korupcí a neschopností úřadů chránit své občany. Posledním důvodem je skutečnost, že již 10 let je ateistkou (dříve byla křesťankou) a podle ní jsou církve a stát jeden korupční celek, stát financuje církve.

12. V průběhu pohovoru žalobkyně rozvedla, že v ČR byla již v roce 2014, požádala zde o vydání živnostenského listu. Když sem přijela v prosinci 2015, chtěla začít podnikat, ale z důvodu nedostatku finančních prostředků se jí to nepodařilo. Po skončení platnosti tříměsíčního turistického víza se jí nepodařilo prodloužit jeho platnost. V rámci uděleného výjezdního víza z ČR nevycestovala, neučinila tak ani při dalším výjezdním vízu z března 2016. ČR si vybrala proto, že se jí zde líbí. K obavě z jednání svého bývalého manžela uvedla, že se obává celé jeho rodiny a známých, z nichž jsou mnozí pracovníci policie, mají zbraně a jsou to bandité. Se žádostí o pomoc se na státní orgány své vlasti nikdy neobrátila, protože policie je podle ní jednotkou korupce státu. Po rozvodu, někdy v roce 1998, ji její bývalý manžel bil a vyhrožoval. K dotazu žalovaného upřesnila, že k tomu došlo v jednom případě, ale pak již měla stále strach. K dalšímu dotazu, proč již dříve během svých pobytů v zahraničí nepožádala o mezinárodní ochranu, uvedla, že se chtěla v zahraničí vdát. Když se jí to nepodařilo, chtěla v zahraničí podnikat. K tvrzenému náboženskému důvodu své žádosti uvedla, že církevní představitelé v Rusku se nechovají, jak by měli, svým ateismem vyjadřuje nesouhlas s tím, že církve není autonomní, ale slouží státu. O mezinárodní ochranu nepožádala již dříve proto, že chtěla svou situaci vyřešit prostřednictvím sňatku, nyní je jí přes 50 let, tak možnost sňatku opustila a uvádí výše uvedené důvody své žádosti. V případě návratu se obává zabití ze strany bývalého manžela nebo členů jeho rodiny. Konkrétní důvody pro uvedené tvrzení nemá, ale jde o zvyšující se patologickou nenávist manžela vůči ní. Chtěla by se vdát a žít ve státě, kde je policie schopna člověka ochránit.
13. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně kromě jejich výpovědí vycházel z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016 – Ruská federace, ze dne 27. 1. 2016, informace organizace Freedom House, Svoboda ve světě 2016 – Rusko, ze dne 27. 1. 2016, Informace MZV ČR č. j. 98677/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, k situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti. Dále měl k dispozici Závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince, ev. č. ZS29376 ze dne 24. 3. 2016 (vydaného pro potřeby řízení o správním vyhoštění žalobkyně). Součástí správního spisu je i rozhodnutí Krajského ředitelství Policie hl. města Prahy ze dne 30. 4. 2016, č. j. KRPA-102782-31/ČJ-2016-000022, o správním vyhoštění žalobkyně na jeden rok. Žalobkyně využila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, nevznesla žádné námítky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Následně doložila písemné doplnění v ruském jazyce, v němž opětovně popsala své potíže ve vlasti (správní orgán zajistil jeho překlad) včetně listiny o rozvodu.

14. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
15. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
16. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
17. Krajský soud po prostudování správního spisu s přihlédnutím k obsahu žaloby ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ani netvrdila), nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení.
18. Z výpovědí žalobkyně je zcela zřejmé, že vlast opustila legálně na základě turistického víza a rovněž v minulosti cestovala téměř po celé Evropě a bez potíží a obav se opakovaně vracela do země původu. Za hlavní důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedla potíže s bývalým manželem, s nímž se v roce 1997 rozvedla. Uvedené potíže klasifikovala jako jeho patologickou nenávist vůči ní. Uvedla, že ji po rozvodu (v roce 1998) vyhrožoval (výhrůžky však blíže nespecifikovala) a bil, přičemž k dotazu správního orgánu upřesnila, že k uvedenému jednání došlo v jednom případě. Krajský soud souhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že z uvedeného vyjádření žalobkyně nelze dospět k závěru, že by se její bývalý manžel vůči ní dopouštěl jednání, které by bylo možné vyhodnotit jako opodstatněnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů taxativně uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě fyzického napadení se zcela nepochybně jedná o nezákonné jednání, k jehož řešení jsou kompetentní bezpečnostní složky státního aparátu země jejího původu, na něž se mohla zcela jistě se žádostí o pomoc a ochranu obrátit. Pokud tak neučinila, nemůže s úspěchem tvrdit, že by jí pomoc neposkytly či že by ochrana byla neúčinná. Navíc nelze přehlédnout, že k uvedenému ojedinělému napadení došlo již v roce 1998, přičemž v minulosti žalobkyně opakovaně a bez potíží vycestovala a vracela se zpět do země původu, aniž by došlo k nějakým dalším konkrétním potížím či atakům ze strany jejího manžela. Krajský soud k uvedenému dále konstatuje, že o azylově relevantní pronásledování ze strany soukromé osoby (zde bývalého manžela žalobkyně) se jedná pouze tehdy, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu (§ 2 odst. 6 zákona o azylu). Krajský soud ohledně pronásledování ze strany soukromých osob dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, v němž se uvádí, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před

vybrazování ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Obdobně se touto problematikou zabýval též v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49. Stejně tak „pouhá nedůvěra občana ve státní instituce, zdůvodňovaná tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, nelze podřadit důvodům pro udělení azylu dle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004,“ či rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003, v němž konstatoval, že „neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně, že by mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“), všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). V projednávaném případě informace o zemi původu shromážděné žalovaným nesvědčí o tom, že by policie byla nefunkční či že by se ohrožená osoba nemohla domoci účinné ochrany od státních orgánů, pokud by se na ně obrátila. Navíc, jak soud již výše uvedl, nelze odhlédnout od značné časové vzdálenosti, kdy k napadení žalobkyně došlo a od toho, že žalobkyně celých téměř 20 let obavu z popisovaného jednání svého bývalého manžela a jeho rodiny nepovažovala za jakkoli naléhavou, když se opakovaně do země původu vracela, aniž by se v minulosti pro nyní tvrzenou obavu pokusila požádat v zahraničí o mezinárodní ochranu.

19. Sama žalobkyně zcela jasně sdělila, že se chtěla v zahraničí vdát a vyřešit tak svůj pobytový status mimo území Ruské federace, a když jí tento záměr nevyšel, přichází s výše uvedenými důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu. Na tomto místě soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž se uvádí: „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“
20. Pokud jde o vyslovenou nespokojenost žalobkyně s obecnou situací v Ruské federaci, tam panující korupcí a neschopností úřadů chránit své občany, jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany, soud konstatuje, že uvedený obecně formulovaný důvod bez konkrétních negativních dopadů do života žalobkyně, nespadá do taxativního výčtu důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzený náboženský důvod, že žalobkyně jako ateistka nesouhlasí se způsobem, jakým v Ruské federaci funguje působení církve a státu, aniž by jakkoli veřejně či jinak svůj názor projevila a byla za něho případně sankcionována, nelze rovněž vyhodnotit jinak, než tak, že se o azylově relevantní pronásledování nejedná.
21. Skutečnost, že žalobkyni v návratu do vlasti nebrání žádné okolnosti či obavy, potvrdila v rámci řízení o správním vyhoštění, když uvedla, že v návratu do vlasti jí nic nebrání (kromě dostatku finančních prostředků na cestu) a že dobrovolně vycestuje. Lze uzavřít, že žalobkyně ve své vlasti nečelila žádnému jednání, které by bylo možné vyhodnotit

jako azylově relevantní obavu z pronásledování pro některý z důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu.

22. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebránilo tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004, je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“*
23. Krajský soud pro úplnost doplňuje, že v ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003), je uvedeno, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. Stejně tak nepředstavuje univerzální nástroj pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým a těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel, přičemž důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána (viz. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001). Vzhledem k výše uvedenému soudu nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Krajský soud tak dospěl k závěru, že jediným důvodem žalobkyní podané žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha o legalizaci jejího pobytu na území ČR, což je důvod azylově irelevantní.
24. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožnil.

25. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobkyně ničeho nenamítala.
26. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry, jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Za všechny lze odkázat na rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“* Pokud žalovaný v projednávaném případě odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr vzhledem k žalobkyní tvrzeným skutečnostem za přezkoumatelný a správný.
27. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
28. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

29. Ustanovení § 14b zákona o azylu upravuje doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobkyně žádné žalobní námitky nevznesla.
30. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný při posuzování doplňkové ochrany vycházel jak z výpovědí žalobkyně, tak i z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a způsobilé k posouzení, zda žalobkyni hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobkyní tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobkyně, posouzení doby a hlavního motivu jejího odchodu z vlasti, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a podkladových informací, nedospěl k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Ostatně, jak je uvedeno výše, žalobkyně již v předcházejícím řízení ve věci jejího správního vyhoštění uvedla, že v návratu do vlasti jí nic nebrání a že dobrovolně vycestuje. Její obavy z návratu do vlasti, tvrzené v řízení o udělení mezinárodní ochrany, pak nelze vyhodnotit jinak, než jako nedůvodné a účelové.
31. Po provedeném přezkumu má soud za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: „*Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.*“
32. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. září 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně